

JIHOČESKÝ BĚŽECKÝ POHÁR 2023

SERIÁL PŘÍSPĚVKŮ S PŘEDSTAVENÍM PRVNÍ DESÍTKY ŽEN A MUŽŮ (VČ. VÍTEŽŮ KATEGORIÍ)

Autoři příspěvků:

Hana **Jakubíčková**, Romana **Honsová**, Jana **Tučková**, Ludmila **Dokulilová**, Alena **Vogelová**, Lenka **Černá**, Christopher **Nymburg**, Jiří **Nevoral**, Jan **Gregor**, Jerguš **Jančůch**, Jan **Kovář**, Robert **Toman**, Michal **Stach**, Ivo **Grabmüller**

Část 6.

7. Lenka Černá (*1982)

Jsem rodilá a hrdá Jihočeška a po několikerém stěhování jsem se s rodinou přes Moravu a Prahu do jižních Čech vrátila. Zhruba před deseti lety přišel malý impuls od Michala Štěpánka (nově trenér dětského poháru), jestli by někdo neběžel půlmaraton. A protože mám ráda výzvy, chytla jsem se. Od té doby jedu na běžecké vlně. Moje dětství a dospívání ale nijak nenasvědčovalo tomu, že bych se mohla v budoucnu věnovat nějakému sportu – dvojky z tělocviku mi kazily vysvědčení a tělocvikářka náladu a motivaci. Nicméně láska k pohybu zvítězila, stala jsem se cvičitelkou dětí, instruktorkou horolezení a dnes si troufám tvrdit, že snad i běžkyní, i když na rekreační úrovni.

Neúspěchy si nevybavuji žádné, asi raději vzpomínám na to lepší, i když je jasné, že někdy to jde lépe a někdy to prostě drhne. Největší událostí pro mě byl Mezinárodní maraton mieru v Košicích. Několik let jsem měla zapsáno v diáři, že v roce 2023 se bude konat 100. ročník nejstaršího maratonu v Evropě a já chci být u toho. Tento sen se mi splnil, z toho mám asi radost největší.

Kdybych měla jmenovat tři závody, které mě napadly bezprostředně po přečtení otázky, napadají mě: Běh kolem Hejtmanu (Chlum u Třeboně), Pivoňův běh v Písku a Běhy v Dolním Dvořišti. Proč? Nejspíš genius loci těchto míst, kus přírody a historie, kdy si užívám každý okamžik běhu.

Zážitkem je každé setkání s běžeckou komunitou. A pokud bych měla být konkrétní a vyprávět, asi by nestačil prostor. A protože běháme celá rodina, je skvělé, že trávíme čas společně a ty zážitky spolu sdílíme.

Běhám pro radost, když to jde, dobře, když ne, nehroučím se. Nejsem profesionál, chci, aby mi běh přinášel radost. Sny mám, pro tento rok mě nic nenapadá, do budoucna bych ale ráda absolvovala maraton v Aténách, který mi před lety překazil covid a absolvovala jsem ho tehdy pouze virtuálně.

A jihočeský pohár? Ten chci svou účastí podporovat i nadále, bez ohledu na aktuální výkon.



9. Robert Toman (*1993)

Pocházím z malé vesnice Bohumilice, která se nachází nedaleko města Vimperk. Běhám od února 2020. K běhání jsem se dostal na popud mé kamarádky. Díky ní jsem se přihlásil na svůj první závod, půlmaraton v Českých Budějovicích (který byl kvůli covidu nakonec přeložen až na podzim následujícího roku). Asi tam se zrodila má láska k běhání.

Jsem dost soutěživý běžec samouk. Začal jsem sám trénovat po kopcích v okolí. Začátky nebyly moc jednoduché, ale ta dravost soutěžit byla a je silnější. Hlavně běhám tak, aby mě to pořád bavilo. Mezi další mé koníčky patří plavání a jízda na kole.

Vloni jsem běžel JBP poprvé a dost mě ty závody nadchly. Člověk díky těm závodům poznává spoustu nových, krásných míst a potkává se s bezva lidmi se stejným zápalom pro běhání.

S rokem 2023 jsem byl běžecy velice spokojený. Na jaře sem si dost věřil, kdy jsem měl lepší formu než na podzim, kde už to úplně taková sláva nebyla. Každý závod v JBP má pro mě svoje kouzlo. Ale asi bych vyzdvihnul závod Jindřichohradecká hodinovka, z toho mám opravdu radost. Tam jsem si vylepšil svůj osobák o 600 m. Naopak velké zklamání bylo neběžet kvůli nemoci Pivoňův běh v mém oblíbeném Písku a utrápený Sokolský běh v Českých Budějovicích. Jinak je pro mě úspěchem každý závod doběhnout s úsměvem do cíle.

Mimo závody JBP se mi nejvíce líbily týmové závody Vltava Run a Písecká štafeta.

Zážitků ze závodů je spousta. Nejvíce ve mně zůstává běh v Novohradských horách, kdy jsem tento zimní běh opravdu dost podcenil, kdy jsem si nevyhledal podmínky trati ani počasí, které tam panovalo. Naštěstí jsem měl trochu toho rozumu a vzal si s sebou i teplejší oblečení. Bohužel trailové boty zůstaly doma, takže jsem celý závod běžel v silničkách. No což, cca 9 km se mi běželo překvapivě dobře, ale pak to přišlo. Seběhy jsem slézal zásadně jen po zadku a do posledního kopečku jsem „běžel“ (čti spíše šel) stylem stromeček, jak mi to podkluzovalo. Až na pár odřenin jsem si ze závodů naštěstí nic jiného neodvezl. No co, chybami se člověk učí. Ale příště už si dám opravdu velký pozor na to, abych něco nepodcenil.

No, popravdě, moje příprava na novou sezonu byla jedna velká improvizace. Běžecké plány a i cíle většinou přijdou na začátku sezony. Jen snad, aby se mi vyhýbaly zdravotní potíže a aby mě běh nadále bavil stejně tak, jako doposud.



Zpracoval: JG, 06/2024